

Sygn. akt: I C 877/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2021 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

utrzymuje w całości w mocy wyrok zaoczny z dnia 26 marca 2021 roku.

SSR Alina Kowalewska

UZASADNIENIE

Powód (...) S. A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej M. K. kwoty 8.433,93 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 8.026,53 zł od dnia 17 listopada 2020 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pozwana zarwała w dniu 15 listopada 2019 r. za pomocą środków porozumiewania się na odległość umowę pożyczki. Zgodnie z przedmiotową umową pożyczki, pozwana otrzymała kwotę 5.000, 00 zł, całkowita kwota do spłaty wynosiła zaś 9.264,75 zł i miała zostać spłacona przez pozwaną w 36 miesięcznych ratach. Pozwana nie wywiązywała się z warunków określonych w umowie pożyczki – nie spłacała rat zgodnie z ustalonym harmonogramem, wobec czego powód wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę pożyczki. Mimo prób polubownego rozwiązania sporu M. K. do dnia wniesienia pozwu nie uregulowała należności w całości.

W dniu 26 marca 2021 r. Sąd Rejonowy w Giżycku wydał wyrok zaoczny, w którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.433,93 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 7.773,18 zł od dnia 17.11.2020 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o obowiązku zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda. Powództwo podlegało oddaleniu w części dotyczącej żądania umownych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty odsetek umownych. O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. uznając, iż pozwana jako strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 2.317 zł, na które składają się: opłata od pozwu w wysokości 500 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Pozwana M. K. powyższy wyrok zaoczny zaskarżyła sprzeciwem. W uzasadnieniu sprzeciwu podniosła zarzuty-nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości a także braku wymagalności dochodzonego roszczenia z uwagi na brak skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki. Sprzeciw zawierał żądanie zasądzenia kosztów procesu wg norm przepisanych

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 listopada 2019 r. M. K. dokonała rejestracji na stronie internetowej pożyczkodawcy i uiściła opłatę rejestracyjną w wysokości 1 zł ze swojego rachunku bankowego o numerze (...).(dowód: potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej z dnia 14 listopada 2019 r.- k. 25)

W dniu 15 listopada 2019 r. przy wykorzystaniu konta klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki o numerze (...). Zgodnie z umową całkowita kwota do spłaty z tytułu umowy pożyczki wyniosła 9.264,75 zł i składała się z kwoty pożyczki (5.000 zł), odsetek (1.264,75 zł), prowizji (2.100 zł) oraz opłaty za (...) (900zł). Umowa została zawarta na czas określony od dnia 14 listopada 2019 r. do dnia 5 listopada 2022 r. Zgodnie z § 2 umowy warunkami zawarcia umowy oraz udzielenia pożyczki było m. in. uprzednie utworzenie konta klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy, pozytywna weryfikacja tożsamości oraz złożenie wniosku.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 15 listopada 2019 r. - k. 15-18v)

W dniu 15 listopada 2019 r. powód (...) S. A. z siedzibą w W. dokonał przelewu kwoty 5.000 zł tytułem wypłaty środków z umowy pożyczki o numerze (...) na rachunek bankowy pozwanej, z którego pozwana uprzednio dokonała przelewu opłaty rejestracyjnej.

(dowód: potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej z dnia 15 listopada 2019 r.- k. 26)

Przedmiotowa pożyczka miała być spłacana w 36 ratach w wysokości po 257,35 zł z zastrzeżeniem, że ostatnia rata miała wynosić 257,50 zł. W dniu 29 listopada 2019 r. M. K. dokonała na rzecz pożyczkodawcy wpłaty kwoty 257,35 zł tytułem spłaty pożyczki nr (...).

(dowód: umowa pożyczki z dnia 15 listopada 2019 r.- k. 15-18v, potwierdzenie przelewu z dnia 29 listopada 2019 r. - k. 8o)

Pozwana nie spłacała zadłużenia zgodnie z zasadami ustalonymi w przedmiotowej umowie. Pismem z 14 kwietnia 2020 r. powód wypowiedział przedmiotową umowę pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia z uwagi na brak terminowych spłat zadłużenia.

(dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 14 kwietnia 2020 r. k. 13-14, wydruk z systemu śledzenia Poczty Polskiej - k. 8)

W piśmie z dnia 29 maja 2020 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty 8037,99 zł w terminie 14 dni od daty doręczenia pisma. Wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne.(dowód: pismo z dnia 29 maja 2020 r. –k. 27)

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty złożone przez powoda, które w ocenie sądu nie budzą wątpliwości co do ich autentyczności i prawdziwości, wobec czego mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Zdaniem sądu powoda i pozwaną niewątpliwie łączyła umowa pożyczki, która pod względem prawnym stanowiła kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim oraz ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co

do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W myśl natomiast art. 3 ust. 1 wspomnianej ustawy o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy). Natomiast przez umowę zawieraną na odległość rozumie się - umowę zawartą z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy łącznie.

Powód przedstawił zawartą z pozwaną umowę pożyczki nr (...), umowa ta zawiera dane osobowe pozwanej, jej imię, nazwisko numer dowodu osobistego, numer PESEL, adres zamieszkania oraz numer telefonu i adresu e-mail. Ponadto powód przedstawił dowód przelewu przez pożyczkodawcę w dniu 15 listopada 2019 r. a więc w dniu zawarcia umowy, na rachunek bankowy pozwanej kwoty 5.000 zł stanowiącej kwotę pożyczki. Potwierdzenie dokonania transakcji płatniczej ten wskazuje jako odbiorcę pozwaną oraz zawiera informację, iż jest to kwota tytułem pożyczki nr (...). Sekwencja czynności wskazuje, że doszło do zawarcia między pozwaną a powodem umowy pożyczki na kwotę (...).

Podkreślić należy, że obowiązek zwrotu pożyczki zależy od wykonania przez dającego pożyczkę własnego zobowiązania. Powód, przedkładając dokument w postaci potwierdzenia transakcji płatniczej wykazał, że wykonał swoją część umowy poprzez przeniesienie na własność pozwanej określonej ilości pieniędzy. Z dokumentu tego wynika bezspornie, że na rachunek bankowy podany przez pozwaną (z którego pozwana uiszcza opłatę rejestracyjną w wysokości 1 zł oraz dokonywała spłaty przedmiotowej pożyczki) przelano kwotę 5.000 zł. Jednocześnie przedstawione przez powoda dowody dają wystarczającą podstawę do prawidłowego wyliczenia dochodzonego roszczenia.

W związku z powyższym twierdzenia pozwanej, że nie zawierała umowy pożyczki, a przedłożone dokumenty stanowią jedynie niewiarygodne kopie i nie mogą stanowić żadnego dowodu należy uznać za linię jej obrony mającą na celu uniknięcie spłaty wymagalnego zadłużenia.

Należy również wskazać, że wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 309 k.p.c., wydruk komputerowy stanowi, bowiem inny środek dowodowy, o którym mowa w art. 309 k.p.c. gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. W ocenie sądu nie ma podstaw do kwestionowania mocy dowodowej przedstawionych przez powoda wydruków komputerowych.

W ocenie sądu doszło także do skutecznego wypowiedzenia przedmiotowej umowy pożyczki, jak wynika z przedłożonego przez powoda wydruku z systemu śledzenia Poczty Polskiej – pismo zawierające oświadczenie pożyczkodawcy o wypowiedzeniu zostało nadane listem poleconym w dniu 16 kwietnia 2020 r. i doręczone w dniu 20 kwietnia 2020 r. Wypowiedzenie umowy pożyczki o numerze (...) należy zatem uznać za skuteczne.

Kwestionując dokonane wypowiedzenie pozwana zarzuciła również, że z uwagi na brak własnoręcznych podpisów - oświadczenia o wypowiedzeniu nie można uznać za oświadczenia woli pożyczkodawcy. Zarzut ten również okazał się bezzasadny. W ocenie sądu, mając na uwadze treść art. 77² k.c., w przypadku złożenia oświadczenia woli w postaci dokumentowej, wystracające jest złożenie go w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Wypowiedzenie umowy spełniało ten wymóg, ponieważ w jego treści wskazane były imię i nazwisko, a także stanowisko służbowe pracownika pożyczkodawcy składającego oświadczenie. Nie ma wątpliwości, że intencją pożyczkodawcy było złożenie oświadczenia woli tej treści.

W związku z powyższym, Sąd utrzymał w mocy w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 26 marca 2021 r.

SSR Alina Kowalewska